

Sống với hiện tại

Các bạn thân mến,

Nếu không có đến với sự tu tập, chuyển hóa tâm linh, dù là theo đạo giáo nào hay phương pháp nào, phần đông chúng ta sẽ thường hay cho rằng: cuộc sống mình sẽ không có gì đổi thay, những hạnh phúc, thương yêu vẫn luôn còn mãi bên ta, xuân hạ thu đông sẽ còn mãi ở nơi này. Đời sống vật chất đầy đủ tiện nghi cùng những người thân thương bên cạnh, không mất mát, lìa xa....như vậy là vững lắm rồi....

Nhưng một khi trong lòng còn giữ chặt những suy nghĩ như vậy thì theo thiên ý, ta vẫn chưa thấy được, nghe được và hiểu được những đổi thay bất chợt, những hiểm nguy từ cuộc sống quanh ta, hay nói đúng hơn là trong nhà Phật có đem chuyện bốn quả núi nặng nề (Sanh Lão Bệnh Tử) luôn sẵn sàng đè lên ta bất cứ lúc nào để ta hiểu rõ, có nghĩa là ta sống không mấy tỉnh thức để thấy và nghe rõ ràng từng bước chân vô thường đang đuổi theo ta phía sau lưng...Nhất là trong giai đoạn mà ai ai cũng sợ hãi, lo âu về bệnh tật....

Rồi thì các bạn ơi, một khi đổi thay hay vô thường ập đến, ta sẽ không trở tay chống đỡ kịp, nếu không chuẩn bị và tu tập, ta sẽ không chịu đựng nổi những đau khổ, mất mát mà lâu ta cứ chắc mẫm sự thương yêu đó, cái ta có đó sẽ còn ở bên mình lâu ...lâu lắm. Những vết hằn, thương tích trên da thịt, trên tâm hồn bắt đầu từ đó và nhiều khi theo ta suốt cả cuộc đời. Đôi khi ta quay lại, cố nắm lấy những mảnh vỡ của ngày đã qua với ngưỡng kỷ niệm vui buồn lẫn lộn, trong đó cũng có những mảnh vỡ nhọn, đầy gai góc...Và cũng vì cứ khư khư nuôi trong lòng suy nghĩ cuộc sống sẽ không đổi thay nên đôi khi ta kham không nổi với những gì vừa ập đến và ta sẽ dễ dàng bị đánh gục!.

Các bạn thân mến,

Cũng những con đường mỗi ngày ta đi qua trong công viên, cũng những hàng cây rợp bóng trong khu rừng gần đó, cũng góc phố nhỏ dễ thương ấy với

những khuôn mặt thân quen...nhưng rồi ngày mai? Làm sao vẫn có được một ngày y chang như hôm nay các bạn nhỉ? Cũng người đấy, ta đây, vẫn tay trong tay từng ngày, vẫn còn đó chung với nhau bên chén trà đêm trăng thanh vắng, với bạn bè chung những vui buồn từ ngày cũ....nhưng ngày mai, mấy ai có thể vẫn còn thương nhau, nhớ nhau, quan tâm đến nhau y như ngày hôm qua?

Rồi có ai đó chợt hỏi: làm sao để không phải ngậm ngùi, buồn đau khi nhìn theo một cái gì đã mất đi? Và nhất là sẽ không muộn phiền, luyến tiếc khi nhìn những gì mình đang có trong lòng bàn tay này sau những mất mát lớn mà mình không bao giờ nghĩ sẽ đến với mình?

Nhìn cho sâu, ta thường hay cất rất kỹ cái bình yên hạnh phúc của mình vào một người nào đó đã quay lưng hay đã đi xa, không quay trở lại, ta hay ỷ y nên cất niềm vui đời mình vào những thứ bên ngoài...mà quên rằng bình an và hạnh phúc là khi biết nhận ra và trân quý những gì ta có trong hiện tại, trong lòng bàn tay ta. Ta hay để những gì mới lạ lôi cuốn mà quên những gì mình đang có, dù đó là những gì nhỏ nhoi nhất, hoặc ta cứ mãi sống trong quá khứ, mãi níu kéo, nhìn theo những thứ đã không còn mà quên thấy sự có mặt của những thứ đang ở bên cạnh mình.

Xin đừng phụ lòng Sư Ông yêu kính vì Người rất từ bi đã dạy cho ta cách sống “Hiện Pháp Lạc Trú” theo tinh thần của Bụt.

Và xin các bạn đừng phụ bạc với hiện tại của mình!.

Hiện trúc – cuối tháng 6.2020

BÔNG LỤC BÌNH

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

